

selle juures ütles, seda wõib hõlpsaste arwata, aga mis tema sest hoolis! Temale oliwad ju tema peenikesed inimesed, kellega ta ümber käis, enam väärkt fui need, kes temale elu annud! — —

Kui Martin paat aastat omas ametis oli olnud, mõtles ta ka viimaks enejele teist poolt wõttia. Ta mõtted selle poolest langevad noh, mis te arwate, kelle pääl? Ei kellegi muu fui baron Ritteri tütre Ella pääl. Temaga oli Martin ühes loos flauerit mänginud, ja iga ford oli Ella tema waestu wäga lahke olnud.

Pääle selle wõeraspidu, mis Martin baron Ritteri mõisas wõerusel käis, oli Ella veel üheks aastaks Tartu tulnud viimast õppust saama. Selle aasta ajal oliwad nad jälle tiheti koffu mänginud ja teine teist veel enam tundma saanud. Pärast seda oli Ella sagedaste oma maiminga Tartus käinud, ja iga ford läks Martin teda teretama ja temaga tükiks ajaks juttu ajama.

Nüüb, kus tal niisugune nõu oli, oodas ta ära, kuni Ella jälle liinna tuleb. See sündis pea, ja ta läks tema juure. Juhtus just nii, et Ella üksipäini kodus oli, teised oliwad kõik wälja läinud.

See oli just tema meelete pärast, ja ta hakan oma ašjaga warsti pääl. Wäga peenikest moodi osas ta Ellale kõik tunnid, mis nad ühes ära viitnud, meelde tuletada ja jutu hõstti magusale joonele saata. Viimaks tuli ta selle asja pääl tätkima ja mõistis seda niisama filebate sõnadega ära kõnelda. Ella paled hakanud punetama, kust Martin ära nägi, et ta palve kuuldu oli.

Wähe dia pärast oli Martinil fa «jah» sõna fäes. Uga Ella ei teadnud veel mitte, kas kõik wõib sündida, sest et papa ja mama käest enne veel luba pidi toodama.

Warsti pääl selle tuli fa baroni proua kodu, ja mõlemad noored inimesed paniwad oma abja ta ette. Ei läinud faua, siis oli proua täieste selle poolt ja lubas teha, mis wõimalik, et baron oma loa annaks seks ašjaks.

Martin oli wäga rõõmus, et osi juba nii faugele edenenud. Nks faktus eli tal veel, ja see oli: kas baron fa oma loa annab.

Proua sõitis pea. Ellaga kodu ja rääkis baroniga selle asja pärast. Baron kuulas hoolega tema käest järele, mis seisusest Martin on. Seda ta juba teadis, et ta waelest rahvast oli wälja tulnud. — Ehet füll proua temale ei ütelnud, et Martin Gesti sugust on, waid temast rääkis, nagu oleks ta Salolane, ja muidu iga pidi teda kütis, ei nähtud baronit ometi mitte iseäranis selle üle rõõmustawat. Natufene oega mõtles ta järele jo ütles siis findlaste: «Ei, mehele, kes mõisniku sugust ei ole, mina oma ainust rütart ei anna. See ei lähe mitte korda, et meie mõis pärast meid inimeste kätte saab, kes meie seisusest ei ole.»

Ei aritanud proua ja tütre südamelikud palwed mitte kõige wähemat. Baron jäi findlaks sessje, mis ta ford oli ütelnud.

Kurva meelega pidi Ella Martinile teada anda, et tema papa luba mitte ei anna ja et ta ise midagi teha ei jaks. See tegi Martini hirmus